Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

26. siječnja 2017.*

„Žalba – Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazumi – Belgijsko, njemačko, francusko, talijansko, nizozemsko i austrijsko tržište kupaonske opreme – Usklađivanje prodajnih cijena i razmjena osjetljivih poslovnih informacija – Uredba (EZ) br. 1/2003 – Članak 23. stavak 2. – Gornja granica od 10% prihoda – Obveza obrazlaganja – Zaštita legitimnih očekivanja“

U predmetu C-611/13P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 26. studenoga 2013.,

Hansa Metallwerke AG, sa sjedištem u Stuttgartu (Njemačka),

Hansa Nederland BV, sa sjedištem u Nijkerku (Nizozemska),

Hansa Italiana Srl, sa sjedištem u Castelnuovu del Garda (Italija),

Hansa Belgium, sa sjedištem u Asseu (Belgija),

Hansa Austria GmbH, sa sjedištem u Salzburgu (Austrija),

koje zastupaju S. Cappellari, H.-J. Hellmann i C. Malz, *Rechtsanwälte*,

žalitelji,

a druge stranke postupka su:

Europska komisija, koju zastupaju L. Malferrari i R. Sauer, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

tuženik u prvom stupnju,

Vijeće Europske unije,

intervenijent u prvom stupnju,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano, potpredsjednik Suda, u svojstvu predsjednika prvog vijeća, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (izvjestitelj) i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Wathelet,

* * Jezik postupka: njemački

tajnik: K. Malacek, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 10. rujna 2015.,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium, Hansa Austria GmbH zahtijevaju ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 16. rujna 2013., Hansa Metallwerke i dr./Komisija (T-375/10, neobjavljena; u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2013:475,), kojom je Opći sud odbio njihovu tužbu za djelomično poništenje Odluke Komisije C (2010) 4185 *final* od 23. lipnja 2010. koja se odnosi na postupak primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (predmet COMP/39092 – kupaonska oprema) (u daljnjem tekstu: sporna odluka) i, podredno, smanjenje iznosa novčane kazne izrečene žaliteljima u toj odluci.

Pravni okvir

Uredba (EZ) br. 1/2003

2 Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [81.] i [82. UEZ-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak u SL-u 2016., L 173, str. 108.) u članku 23. stavcima 2. i 3. propisuje:

„2. Komisija može poduzetnicima i udruženjima poduzetnika odlukom propisati novčane kazne ako bilo namjerno ili nepažnjom:

(a) krše odredbe članka [81.] ili [82. UEZ-a] […]

[…]

Za svakog poduzetnika i svako udruženje poduzetnika koje sudjeluje u povredi propisa, novčana kazna ne smije prelaziti 10% njegovog ukupnog prihoda u prethodnoj poslovnoj godini.

[…]

3. Pri određivanju iznosa novčane kazne uzet će se u obzir težina i trajanje povrede.”

Smjernice iz 2006.

3 Smjernice o metodi za utvrđivanje kazni koje se propisuju u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 1/2003 (SL 2006., C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58.; u daljnjem tekstu: Smjernice iz 2006.) u točki 2. navode da pri određivanju novčanih kazni, „Komisija mora uzimati u obzir i težinu i trajanje povreda” i da „izrečena kazna ne smije premašivati ograničenja utvrđena u članku 23. stavku 2. drugom i trećem podstavku [Uredbe br. 1/2003]”.

4 U točki 37. Smjernica iz 2006. navodi se:

„Unatoč tome što ove Smjernice daju opću metodologiju za utvrđivanje kazni, pojedinosti danog slučaja ili potreba za postizanjem preventivnog učinka u pojedinom slučaju mogu opravdati odstupanje od takve metodologije ili od ograničenja navedenih u točki 21.”

Okolnosti spora i sporna odluka

5 Okolnosti spora bile su izložene u točkama 1. do 34. pobijane presude i mogu se sažeti kako slijedi.

6 Žalitelji su proizvođači sanitarnih armatura.

7 Masco Corp. i njegova društva kćeri, među kojima Hansgrohe AG, koji proizvodi sanitarne armature, i Hüppe GmbH, koji proizvodi pregrade za tuš kabine, obavijestili su 15. srpnja 2004. Komisiju o postojanju zabranjenog sporazuma u sektoru kupaonske opreme te su zatražili korištenje imuniteta od novčanih kazni na temelju Obavijesti Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2002., C 45, str. 3., u daljnjem tekstu: Obavijest iz 2002. o suradnji) ili, podredno, smanjenje iznosa novčanih kazni koje im mogu biti izrečene.

8 Komisija je 9. i 10. studenoga 2004. provela nenajavljene pretrage u prostorijama nekoliko društava i nacionalnih stručnih udruženja koja djeluju u sektoru kupaonske opreme. Nakon što je između 15. studenoga 2005. i 16. svibnja 2006. spomenutim društvima i udruženjima, uključujući i žaliteljima, uputila zahtjeve za pružanje informacija, Komisija je 26. ožujka 2007. donijela obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku koja je dostavljena i potonjima.

9 Nakon saslušanja održanog između 12. i 14. studenoga 2007., slanja „dopisa o činjenicama u predmetu” i zahtjeva za pružanjem dodatnih informacija 9. srpnja 2009., upućenih, među ostalim, žaliteljima, Komisija je 23. lipnja 2010. donijela spornu odluku u kojoj je utvrdila postojanje povrede članka 101. stavka 1. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. (SL 1994., L 1, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 106., str. 3.) u sektoru kupaonske opreme. Ta se povreda, u kojoj je sudjelovalo 17 poduzeća, odvijala tijekom različitih razdoblja između 16. listopada 1992. i 9. studenoga 2004. u obliku niza protutržišnih sporazuma ili usklađenog djelovanja na području Belgije, Njemačke, Francuske, Italije, Nizozemske i Austrije. Proizvodi na koje se zabranjeni sporazum odnosi su kupaonska oprema iz jedne od triju sljedećih podskupina proizvoda: sanitarne armature, pregrade za tuš kabine i njihovi dodatni dijelovi te sanitarna keramika.

10 Kad je riječ o sudjelovanju žalitelja u utvrđenoj povredi, Komisija je, kao prvo, navela da iako su tijekom trajanja povrede uglavnom bili proizvođači keramičkih proizvoda, ipak su znali za različite dijapazone proizvoda koji su bili predmet povrede s obzirom na svoje sudjelovanje na koluzivnim sastancima koordinacijskih tijela čiji su bili članovi. Kao drugo, kad je riječ o zemljopisnoj raširenosti zabranjenog sporazuma, Komisija je smatrala da su žalitelji sudjelovali na sastancima u pet od šest država članica u kojima je presuda utvrđena do 2002., to jest, u Belgiji, Njemačkoj, Italiji, Nizozemskoj i Austriji. Kad je riječ o Francuskoj, Komisija je priznala da su žalitelji, unatoč postojanju povrede od 2002., te godine prestali sudjelovati u predmetnom nacionalnom strukovnom udruženju. Međutim, Komisija je smatrala da su žalitelji, s obzirom na različite podatke i dokaze, opravdano mogli sumnjati da su protutržišna djelovanja koja su obilježavala utvrđenu povredu imala učinke na području Francuske. Stoga je Komisija zaključila da žalitelji nisu mogli ne znati za opći doseg i osnovne značajke predmetne povrede.

11 Komisija je zbog toga, u članku 2. stavku 1. točki 5. sporne odluke, žaliteljima izrekla novčane kazne u ukupnom iznosu od 14 758 220 eura.

12 Za potrebe izračuna tih novčanih kazni, Komisija je odluku temeljila na Smjernicama iz 2006.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

13 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 8. rujna 2010. žalitelji su tom sudu podnijeli tužbu za poništenje sporne odluke istaknuvši šest tužbenih razloga. Prvi tužbeni razlog temeljio se na tvrdnji o pogrešci koja se tiče prava i pogrešci u ocjeni kad je riječ o najvišem iznosu novčane kazne koja se izriče na temelju članka 23. stavka 2. podstavka 2. Uredbe br. 1/2003, drugi, na tvrdnji o povredi načela zaštite legitimnih očekivanja, treći, na tvrdnji o povredi članka 23. stavka 2. te uredbe u vezi s Obavijeśću iz 2002. o suradnji, koja je posljedica pogreške u izračunu iznosa novčane kazne, četvrti, na tvrdnji o povredi načela neretroaktivnosti, peti, na tvrdnji o povredi načela zakonitosti kazni koja proizlazi iz članka 23. stavka 2. te uredbe i, šesti, na tvrdnji o povredi načela zakonitosti upravnih radnji i pravne sigurnosti.

14 Žalitelji su podredno zahtijevali smanjenje iznosa izrečene novčane kazne.

15 Opći je sud pobijanom presudom u cijelosti odbio tužbu.

Zahtjevi stranaka

16 Žalitelji od Suda zahtijevaju da:

— ukine pobijanu presudu;

— poništi spornu odluku u dijelu u kojem se odnosi na njih;

— podredno, smanji iznos novčane kazne;

— Komisiji naloži snošenje troškova, i

— još podrednije, pobijanu presudu ukine i predmet vrati Općem sudu na ponovno odlučivanje.

17 Komisija od Suda zahtijeva da:

— odbije žalbu;

— podredno, u slučaju djelomičnog ukidanja presude, odbije tužbu, i

— naloži žaliteljima snošenje troškova.

O žalbi

18 U prilog svojoj žalbi žalitelji iznose tri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na tvrdnji o povredi načela individualizacije kazni i sankcija koju je počinio Opći sud. Drugi žalbeni razlog temelji se na tvrdnji o povredi obveze obrazlaganja. Treći žalbeni razlog temelji se na tvrdnji o povredi načela zaštite legitimnih očekivanja.

Prvi žalbeni razlog, koji se odnosi na povredu načela individualizacije kazni

Argumentacija stranaka

19 Prvim žalbenim razlogom žalitelji tvrde da je Opći sud, među ostalim, u točki 87. pobijane presude, povrijedio načelo individualizacije kazni.

20 Komisija je, naime, u spornoj odluci pri izvršavanju ovlasti koja joj je dodijeljena člankom 23. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003 radi utvrđivanja iznosa novčanih kazni počinila pogrešku koja se tiče prava, primijenivši Smjernice iz 2006. radi određivanja iznosa novčane kazne koja je izrečena žaliteljima.

21 Međutim, opća metoda izračuna definirana tim smjernicama, u situaciji poput ove o kojoj je riječ, redovito dovodi do prekoračenja gornje granice od 10% propisane člankom 23. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003, osobito za nediverzificirane poduzetnike „koji proizvode samo jedan proizvod”. Primjena te metode stoga dovodi do toga da se kriteriji trajanja i težine povreda koje su ti poduzetnici počinili, koji se navode u članku 23. stavku 3. Uredbe br. 1/2003, ne uzimaju u obzir na odgovarajući način. Tako se primjenom navedenih smjernica, još više nego Smjernicama o metodi za utvrđivanje novčanih kazni koje se propisuju u skladu s člankom 15. stavkom 2. Uredbe br. 17. i člankom 65. stavkom 5. [EZUČ-a] (SL 1998., C 9, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 6.; u daljnjem tekstu: Smjernice iz 1998.), krši načelo individualizacije kazni.

22 Žalitelji tvrde da Opći sud na temelju članka 31. Uredbe br. 1/2003 raspolaže neograničenom nadležnošću u skladu s kojom je, među ostalim, ovlašten svojom ocjenom zamijeniti Komisijinu ocjenu i tako ukinuti, smanjiti ili povećati iznos novčane kazne koju je potonja izrekla. Osim toga, iz presude od 16. lipnja 2011., Putters International/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289), kao i Odluke Komisije od 28. ožujka 2012. koja se odnosi na postupak primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (predmet COMP/39.452 – Okovi za prozore i prozorska vrata) (u daljnjem tekstu: Odluka od 28. ožujka 2012.) proizlazi da, kada je Komisija pri izvršavanju svoje ovlasti određivanja iznosa novčane kazne počinila pogrešku, sam Opći sud je dužan, u okviru svoje neograničene nadležnosti, izvršiti samostalnu ocjenu novčane kazne, temeljenu na konkretnim okolnostima slučaja.

23 Međutim, Opći je sud u točki 87. pobijane presude propustio izvršiti takvu ocjenu te se samo, pogrešno, pozvao na sudsku praksu o sukladnosti Smjernica iz 1998. s načelom individualizacije kazni, smatrajući da ta sudska praksa na jednak način vrijedi i kad je riječ o primjeni Smjernica iz 2006.

24 Komisija smatra da je taj žalbeni razlog nedopušten i, u svakom slučaju, neosnovan.

Ocjena Suda

25 Prvim žalbenim razlogom žalitelji u biti prigovaraju Općem sudu da je u točki 87. pobijane presude povrijedio pravo Unije, osobito načelo individualizacije kazni, propustivši samostalno ocijeniti novčanu kaznu i smatravši da se gornja granica od 10% prihoda propisana člankom 23. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003 kao i sudska praksa Suda o toj granici, izložena u Smjernicama iz 1998., primjenjuju na određivanje novčanih kazni izrečenih na temelju Smjernica iz 2006. Prema tvrdnjama žaliteljâ, Opći sud time nije poštovao činjenicu da primjena potonjih smjernica ima za učinak, s jedne strane, to da se težina i trajanje povreda ne uzimaju dovoljno u obzir prilikom izračuna novčane kazne i, s druge strane, to da se gornja granica od 10% redovito prekoračuje u slučaju nediverzificiranih poduzetnika „koji proizvode samo jedan proizvod”.

26 Treba utvrditi da Opći sud time nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava.

27 Naime, kao što je Opći sud pravilno istaknuo u točki 87. pobijane presude, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da činjenica da se zbog primjene gornje granice od 10% prihoda iz članka 23. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 1/2003, određeni čimbenici kao što su težina i trajanje povrede zapravo ne odražavaju na iznos izrečene novčane kazne je samo posljedica primjene te gornje granice na predmetni konačni iznos (vidjeti, među ostalim, presude od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 279., kao i od 12. srpnja 2012., Cetarsa/Komisija, C-181/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:455, t. 81.).

28 Naime, svrha je navedene gornje granice izbjeći da se izriču novčane kazne za koje je predvidljivo da ih poduzetnici, s obzirom na svoju veličinu koja je, iako na približan i nepotpun način, određena njihovim ukupnim prihodom, neće moći platiti (presude od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 280., kao i od 12. srpnja 2012., Cetarsa/Komisija, C-181/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:455, t. 82.).

29 Radi se dakle o granici koja se ujednačeno primjenjuje na sve poduzetnike i izriče s obzirom na njihovu veličinu, a čija je svrha izbjegavanje prekomjernih i nesrazmjernih novčanih kazni. Svrha je te gornje granice dakle različita i autonomna u odnosu na kriterij težine i trajanja povrede (presude od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 281. i 282., kao i od 12. srpnja 2012., Cetarsa/Komisija, C-181/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:455, t. 83.).

30 Iz toga slijedi da treba odbiti kao neosnovane i argumente o nedovoljnom uzimanju u obzir težine i trajanja povreda, zbog primjene najviše granice propisane člankom 23. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003, i argumente o tomu da je navedena granica zbog Smjernica iz 2006. i suprotno onome do čega dolazi na temelju primjene Smjernica iz 1998., redovito prekoračene u slučaju nediverzificiranih poduzetnika „koji proizvode samo jedan proizvod”.

31 Naime, čak i pod pretpostavkom da privremeni iznosi, pri izračunu novčanih kazni koje se izriču poduzetnicima koji nude mali broj proizvoda, češće premašuju najvišu granicu propisanu člankom 23. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003, kad je Komisija primijenila Smjernice iz 2006., nego na temelju Smjernica iz 1998., takva okolnost ne može dovesti u pitanje zakonitost primjene te granice na koju se Sud pozvao kad je riječ o novčanim kaznama izrečenima na temelju prvih i onima izrečenima na temelju potonjih smjernica.

32 Stoga se Općem sudu ne može prigovoriti da je u točki 87. pobijane presude potvrdio Komisijinu procjenu iznosa novčane kazne izrečene žaliteljima, koja se temeljila na Smjernicama iz 2006., a da se pritom ne izvrši samostalna ocjena te novčane kazne.

33 Iz prethodno navedenoga proizlazi da prvi žalbeni razlog treba odbiti.

Drugi žalbeni razlog, koji se odnosi na obvezu obrazlaganja

Argumentacija stranaka

34 Drugim žalbenim razlogom žalitelji tvrde da su objašnjenja Općeg suda o načelu individualizacije kazni manjkava zbog nepostojanja obrazloženja. Iako je u točkama 80. i sljedećima, osobito u točki 87. pobijane presude, Opći sud ispitao neke argumente žaliteljâ o tom pitanju, nije naveo one koji se temelje na presudi od 16. lipnja 2011., Putters International/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289), i osobito razmatranja iz točke 75. te presude, unatoč važnosti koju su im žalitelji pridali. Jednako tako, u pobijanoj presudi nisu navedeni relevantni razlozi iz Odluke od 28. ožujka 2012., tako da Opći sud nije odlučio o tim pitanjima.

35 Komisija odgovara da je Opći sud isključivo bio dužan iznijeti glavne razloge za svoju odluku, a ne pozvati se na *obiter dictum* konkretne presude ili na kasniju Komisijinu odluku.

Ocjena Suda

36 Treba podsjetiti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, obveza obrazlaganja koju Opći sud ima ne nalaže mu da pruži obrazloženje kojim bi se, iscrpno i pojedinačno, osvrnuo na sve tvrdnje koje su iznijele stranke u sporu, tako da obrazloženje može biti implicitno pod uvjetom da se njime omogućuje zainteresiranim osobama da saznaju razloge zbog kojih Opći sud nije prihvatio njihove argumente, a Sudu da raspolaže dostatnim elementima za izvršavanje svojeg nadzora (vidjeti, u tom smislu, osobito, presude od 7. siječnja 2004., Aalborg Portland i dr./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, t. 372., kao i od 9. rujna 2008., FIAMM i dr./Vijeće i Komisija, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, t. 96.).

37 Osobito, obveza Općeg suda da obrazloži svoje presude načelno se ne može proširiti do te mjere da mora opravdati rješenje doneseno u jednom predmetu u odnosu na rješenje doneseno u drugom predmetu koji se vodio pred njime ili, još manje, u odnosu na Komisijinu odluku u drugom predmetu (vidjeti, u tom smislu, presudu od 11. srpnja 2013., Team Relocations i dr./Komisija, C-444/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:464, t. 66., kao i rješenje od 4. rujna 2014., Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/OHIM, C-509/13 P, neobjavljeno, EU:C:2014:2173, t. 51.).

38 U skladu s tim, s obzirom na to da je Opći sud u pobijanoj presudi jasno izložio razloge zbog kojih je odbio argumentaciju žaliteljâ o povredi načela individualizacije kazni, drugi žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Treći žalbeni razlog, koji se odnosi na povredu načela zaštite legitimnih očekivanja

39 Svojim trećim žalbenim razlogom žalitelji se pozivaju na povredu načela zaštite legitimnih očekivanja

40 Žalitelji s tim u vezi, među ostalim, tvrde da je, kao što proizlazi iz točke 104. pobijane presude, nesporno da je Komisija nekoliko puta povrijedila pravila postupka otkrivši njihove poslovne tajne drugim poduzetnicima. Prema njihovu mišljenju, Opći sud je u točkama 102. do 119. te presude vrlo formalistički ocijenio Komisijino poštovanje načela zaštite legitimnih očekivanja zanemarivši ključnu važnost povjerenja koje su žalitelji imali u Komisijine službe u okviru provedbe Obavijesti iz 2002. o suradnji.

41 Poduzetnici koji surađuju trebali bi moći pouzdati se u Komisijina jamstva ako su ih dosljedno davali odgovorni službenici iz skupine koja je vodila predmet. Smatrati, kao što je to učinio Opći sud u točki 115. pobijane presude, da takvim uvjeravanjima ne nastaju legitimna očekivanja zato što ne dolaze od nadležne službe protivilo bi se, prema mišljenju žaliteljâ, cilju kažnjavanja povreda koji je u općem interesu te bi se kršilo načelo zaštite legitimnih očekivanja.

42 Prema Komisijinu mišljenju, taj žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Ocjena Suda

43 Treba istaknuti da je Opći sud u točkama 110. do 116. pobijane presude ispitao je li Komisija povrijedila načelo zaštite legitimnih očekivanja ne smanjivši žaliteljima novčanu kaznu koja im je izrečena.

44 S tim u vezi, Opći sud je u točki 111. pobijane presude pravilno istaknuo da iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da pravo pozivati se na zaštitu legitimnih očekivanja pretpostavlja kumulativno ispunjenje triju uvjeta, uključujući i uvjet u skladu s kojim je administracija Europske unije morala dati precizna, bezuvjetna i dosljedna jamstva [vidjeti, u tom smislu, presude od 18. srpnja 2007., AER/Karatzoglou, C-213/06 P, EU:C:2007:453, t. 33., i od 16. prosinca 2008., Masdar (UK)/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, t. 81.]. Opći sud je, zatim, u točkama 113. do 116. pobijane presude smatrao da u ovom slučaju ta tri uvjeta nisu bila ispunjena.

45 U dijelu u kojem se argumentacija žaliteljâ odnosi na, osobito, točku 115. pobijane presude, o nepostojanju ovlaštenja predmetnih Komisijinih službenikâ ili službi da daju takva jamstva, dovoljno je utvrditi da je navedena točka sporedna i da ta argumentacija stoga ne može imati za posljedicu ukidanje pobijane presude.

46 Stoga treći žalbeni razlog treba odbiti kao bespredmetan.

47 S obzirom na to da nijedan žalbeni razlog koji su žalitelji istaknuli nije prihvaćen, žalbu treba odbiti u cijelosti.

Troškovi

48 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.

49 U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Komisija postavila zahtjev da se žaliteljima naloži snošenje troškova i da oni nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje troškova ovog žalbenog postupka.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1) Žalba se odbija.

2) Društvima Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium et Hansa Austria GmbH nalaže se snošenje troškova.

Potpisi